

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kandskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste Juli 1900.

49de Aargang.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 12te November 1899.

(Sluttet fra Side 181.)

Lad mig nu henføre eder til en Tde, mange have, om Betydningen af et Vers i det sidste Kapitel af Johannes Aabenbaring. Johannes skrev Aabenbaringens Bog, medens han var i Landsforvisning paa Den Patmos. Skønt han var berøvet sin naturlige Frihed, havde han dog Frihed til at aabne Himmelen. Gud sendte Engle til ham, og forudsagde ham, hvad der skulde ske i de sidste Dage. Han sagde, at i de sidste Dage skulde en Engel komme med det evige Evangelium — ikke et foranderligt Evangelium — for at forkynde til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk; at andre Engle skulde komme og raabe, at Babylon — hvilket Navn betyder Forvirring og Uorden — er falden; og Raabet skulde høres: „Gaar bort fra hende, J, mit Folk! at J ikke skulde blive delagtige i hendes Synder, og at J ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ Aabenbaringens Bog er fuld af Profetier angaaende de sidste Dage, og de ere af en saadan Natur, at de aldrig kunde blive opklarede uden ved Aabenbaringens Hj. Lad mig fortælle eder, i Særdeleshed til Oplysning for de unge, at der ikke er en eneste Bog, hverken i det gamle eller det nye Testamente, der kan forstaaes og blive opfyldt uden ny Aabenbaring. Det Gamle Testamente var fuldt af Forudsigelser om Messias første Komme — hvorledes han skulde fødes i Bethlehem af en Jomfru; hvorledes han skulde gaa hen til Ægypten, hvorledes han skulde dvæle i Nazareth og kaldes en Nazaræer; hvorledes han skulde korsfæstes imellem to Forbrydere; hvorledes hans Ben ikke skulde brydes, og hvorledes de, naar han tørstede, skulde give ham Galde og Veddike at drikke — alt dette og meget mere blev forud fortalt i de tydeligste Ord af de gamle Tidens Profeter. Men hvem forstod dem? Forstod de kyndige og vise

dem, eller de skriftfloger og Farisæer? Nej. Kunde de, som fornægtede Aabenbarelse og beraabte sig paa at være af Abrahams Sæd, og paa at have Moses og Profeterne? Nej, de kunde ikke. Og lad mig fortælle eder, mine kære Venner, at den hellige Skrift, baade det gamle og nye Testamente, ere lige saa fulde af Profetier om Englebøseg i de sidste Dage, Profeters Fremkomst, Israels Indsamling, Zions Oprettelse paa Jorden, Jødernes Genoprejsning, Jerusalems Genopbyggelse, og tilsidst Guds Søns Komme med Magt paa Jorden, som det gamle Testamente er fuld af Forudsigelser om Messias første Komme. Men hvem kan forstaa dem? De kunne ikke forstaaes ved Verdens Visdom, men kun formedelst den Almægtiges Aabenbarelse.

I det sidste Kapitel af Aabenbaringens Bog siger Johannes: „Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profetiers Ord: dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog; og dersom nogen tager noget bort fra denne Profetiers Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog, og af den hellige Stad, og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog“. Og stakkels ufornuftige, lærde Menneſte! — lærd i Daarſkab, i egen Indbildning, i den Tænkemaade, at ville sætte et Raad af Menneſter op for at være Guds Autoritet, og holde Menneſters Opſpind for Guds Bud — har ſlaaet ſig til Ro i den taabelige Forſikring, at den hellige Skrift er fuldkommen! Der er ikke et eneste Ord i dette Skriftſted, eller i noget andet, der kan retfærdiggøre en ſaadan Tante. Der ſiges ikke, at Gud ikke ſkal lægge noget dertil. Der ſiges ikke, at han ikke ſkal aabenbare mere. Der ſiges, at intet Menneſte ſkal lægge noget dertil. Dersom vi ſkulde antage en ſaadan Udlæggelse, vilde den fordømme dem, ſom udlægger Skriften paa denne Maade og ligeledes mange af det Nye Testaments Bøger. Thi Johannes Evangelium blev ſkrevet efter Aabenbarelsens Bog, og andre af Apoſtlenes Skrifter bleve ſkrevne efter at Johannes havde forbudt, at nogen ſkulde lægge noget til den Bog. I kunne gaa tilbage til 5te Moſebogs 4de Kapitel, ſaavel ſom til andre Steder i det Gamle Testamente, og finde det ſamme Forbud givet i Moſe Dage. Det har ikke været Menneſket tilladt at lægge noget til eller tage fra Guds Ord. Dersom vi ſkulde anvende dette Skriftſted retteligen, vilde det paſſe til ſaadanne, ſom fornægte Aabenbaring, ſom fornægte Profeti, og ſom have Gudſtrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Det paſſer ikke til de Sidste-Dages Hellige. Joſeph Smith fremlagde for Verden en Lære ſaa fuldkommen, at der ikke kunde findes nogen Modſtrid mellem den og hvad de gamle Profeter og Jeſu Kriſti Apoſtle lærte. Endvidere have Joſeph Smiths Profetier haft en bogſtavelig Opfyldelse. Han forudſagde de Helliges Boſættelse i Klippebjergenes Dale, og at de der ſkulde blive et mægtigt Folk. Han profeterede om den Modſtand, der vilde blive ſtillet imod

dem. Da Profeten Moroni første Gang besøgte Joseph Smith, sagde han til ham, at hans Navn skulde blive bekendt for godt og for ondt blandt alle Jordens Nationer. Han sagde ligeledes, at denne Bog skulde blive oversat i alle Sprog blandt Menneskenes Børn; at Herrens Ord, saaledes som det findes i denne Bog, skulde gaa ud til et Vidnesbyrd om, at Gud lever, om Kristi Forsoning, og om Herrens Værks Genoprettelse i disse sidste Dage. Der kan ikke drages nogen lovlig eller fornuftig Slutning mod fortsat Aabenbaring af Johannes' Udtalelse. Tværtimod støtte de ny Aabenbaring. Salomons Ord (Ordsb. 29, 18.) ere sandsfærdige; han siger: „naar der ikke er Syner, bliver et Folk blottet.“ Det er bevisliggjort ved Kristendommens Historie, at hvor der ikke er Syner bliver Folket blottet. Paa den anden Haand profeterede Daniel om Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. Johannes profeterede i Aabenbaringen om, at en Engel skulde komme i de sidste Dage. Malachias profeterede, at Gud vilde sende et Sendebud før Herrens Tilkommelse; at der skulde blive et Tempel bygget til den Almægtige, og Guds Søn skulde komme og rense Levi Sønner. Apostlen Paulus sagde, da han ved Profetiens Land skuede ned i Fremtiden, at der vilde ske et Forsald, førend Messias skulde komme, og at der skulde komme Odelæggelse over Jordens Nationer. Petrus sagde til Folket (Ap. G. 3, 20. 21.): „At han maa sende den eder forud forkyndte Jesum Kristum, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil de Tider, da alle Ting blive genoprettede, om hvilke Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund, fra Verdens Begyndelse af.“

Dette viser, at førend Guds Søns Tilkommelse skulde der være en Genoprettelse af alt, hvad Gud har talet. Der vil blive en Genoprettelse af Aabenbaring, af Profeter og Apostle, af Tungemaalsgaven, Helbredelse og Profeti. Alle Ting skulle genoprettes, som ikke allerede ere i Kraft; thi saaledes har Herren talet gennem Profeterne.

Nu, mine Brødre og Søstre, det evige Evangelium er gengivet til Jorden, og det er mig en Glæde at være et Vidne dertil. Jeg takker Gud, at han har udvalgt mig til at være hans Budbærer, svag og ufuldkommen som jeg er; at han har givet mig et levende Vidnesbyrd om, at han har gæstet Jorden, og præsenteret sin Søn, Jesum Kristum for Joseph Smith. Enhver er berettiget paa visse Betingelser til at kende Sandheden. Vi lære den samme Tro paa Gud, som Kristus lærte, hvilken er letsatteligt nok for et Barn. Jesus sagde: Uden I blive som smaa Børn, skulle I ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige. Naar Barnet beder sin Moder om Brød, venter det at blive hørt. Hvorledes er det med os? Tro vi paa Bønnens Kraft? Tro vi, at Gud vil aabne Himlen og tilkendegive sin Villie? Jesus lærte: „beder, saa skal eder gives, banker, saa skal der oplades for eder.“ Det var denne Lærdom, Joseph Smith gjorde Brug af, da Herren aabnede Himlen for

ham og besøgte ham. Denne er den Tro vi forkynde. Det er denne Tro, der tilskynder vore Elbster til at gaa ud i Verden, uden Hensyn til hvad det koster, eller hvad Folk vil sige om det, og til at forkynde Evangeliet i den ganske Verden. De gaa ud ubemidlede og uden Belønning. De have modtaget det for intet, de give det for intet. Den Ombendelse vi forkynde, bestaar i et forbedret Liv. Om nogen har løjet, maa han ophøre med at lyve; om han har bedraget, maa han ophøre med at bedrage; om han har bedrevet Hør, maa han ophøre dermed og ombende sig fra al Synd. Da, og ikke før, er han værdig til at faa sine Synder udslettede, formedelst Daaben i Vand, udført paa ham formedelst den samme Myndighed, som Guds Tjenere havde i forrige Dage. Derefter er han berettiget til at fødes af Aanden, have den Helligaand beseglet paa sit Hoved, til et Vidnesbyrd om Sandheden; til at vide, at Gud har talet ud af Himmelen. Disse Principper, nemlig Tro, Ombendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, ere ganske de samme i Dag, i Gaar og for evigt. Og jeg siger til enhver, som ikke har annammet Evangeliet, ligesom Petrus sagde paa Pinsesestens Dag, hvis I ville ombende eder og lade eder døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, skulle I faa den Helligaand; I skulle kende Lærdommen, enten jeg taler af Gud eller jeg har paataget det af mig selv. Jeg vover ikke at forkynde nogen anden Lære. Jeg tør ikke undlade at forkynde Guds Evangelium. Thi Apostlen Paulus siger: „Derfor vi eller en Engel af Himmelen prædike et andet Evangelium for eder, end det, vi prædikede eder, han være en Forbandelse“. De Sidste-Dages Hellige forkynde dette Evangelium i Ydmyghed til Verden og vidne om, at der er sket en Genoprettelse.

Maa Gud hjælpe os, mine Brødre og Søstre, til at bære dette Budskab om evigt Liv til Jordens Beboere, indtil det skal have lydt i alle Lande, og enhver skal have hørt det, og have haft Lejlighed til at annamme eller forkaste det, efter sin egen fri Villie. De ere ansvarlige for Gud for deres Gerninger, og vi ere forpligtede til at være overbærende og kærlighedsfulde imod dem, og ikke gøre ondt imod noget Menneske eller Religionsparti paa Grund af Forskelligheder mellem vor Tro og deres. Gud vil signe eder i Jesu Navn. Amen.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortjat fra Side 175.)

Zion i de sidste Dage — Det Nye Jerusalem. I Bibelen's Udtalelser om Zion i de sidste Dage, som særskilt fra det gamle eller genopbyggede Jerusalem i Palæstina, siger den intet om denne (Kristi

Riges) nye Hovedstads geografiske Beliggenhed. Dog lære vi af Bibelen noget med Hensyn til den Egn's sydfste Karakteristik, hvor Zion skal bygges. Profeten Mika, efter først at have forudsagt Zions Bjergs Ødelæggelse, beskriver i Modfætning det nye Zion, hvor Herrens Hus skal opbygges i de sidste Dage, og disse ere hans Ord: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøjes over Højene, og Folk skal løbe til det. Og mange Hedninger skulle sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem“. (Mika 4, 1. 2.)

Profeten Esaias' Profeti er ikke mindre tydelig angaaende det nye Zions Lands Bestaendighed (2, 2. 3.), og han fortæller os endvidere, at kun de retfærdige skulle være i Stand til at leve i dette nye Opholdssteds brændende Herlighed; og om dem siger Profeten: Han skal bo i de høje Steder; Klippernes Befæstning skal være hans Ophøjelse,“ og dertil siger han, at det skal være et langt fraliggende Land. (33, 15—17.) I et andet Skriftsted omtaler han et Indsamlingssted „hinsides Morlands Floder“, og „paa Bjergene“, hvor Herren skal opløste Bannere for Jordens Indbyggere.

Hvad vi lære af Mormons Bog, og de Sandheder, der ere os givne ved Aabenbaring i denne Uddeling, angaaende Zion i de sidste Dage, ere mere nøjagtige med Hensyn til Beliggenheden, medens de stemme overens med Bibelen i den almindelige Beskrivelse om Stadens Tilstand og Herlighed. I disse Skriftsteder bruges Navnene „Zion“ og „Nye Jerusalem“ i samme Betydning — det sidste mere som en Uesbevisning til det gamle Jerusalem. Johannes Aabenbareren saa i et Syn et nyt Jerusalem karakteristisk af de sidste Tider (Aab. 21, 2). Ether, der skrev 600 Aar f. Kr., medens han stod som en Guds Profet iblandt Jarediterne — et Folk, der havde beboet en Del af Nordamerika Aarthundreder før Lehi og hans Tilhængere ankom til den Verdensdel — forudsagde det Nye Jerusalems Oprettelse paa det vestlige Fastland og tydeliggjorde, at der var Forskel mellem den Stad og det gamle Jerusalem.

I sin forkortede Optegnelse af Ethers Bog, siger Nephiternes Profet, Moroni, om ham, at han saa (angaaende Nordamerika) at det var Stedet, hvortil det nye Jerusalem skulde komme ned fra Himlen og hvor Herrens hellige Tempel skulde bygges; og han siger endvidere: „Se, Ether saa Kristi Dage, og han talede om et nyt Jerusalem i dette Land; og han talede ogsaa om Israels Hus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og blive en hellig Stad for Herren; derfor kunde det ikke være det nye Jerusalem, thi det havde været til i ældre Tider; men det skulde blive opbygget

igen og blive en hellig Stad for Herren, og det skulde blive opbygget for Israels Hus; og et nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land for det overblevne af Josephs Sæd, paa hvilket et Forbillede har været givet. Thi ligesom Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; hvorfor Herren bragte en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, saa at han kunde være barmhjertig mod Josephs Sæd, at de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josephs Fader, saa at han ikke skulde omkomme; hvorfor Levningen af Josephs Hus skal bebygge dette Land, og det skal være deres Ejendomsland; og de skulde opbygge en hellig Stad til Herren lig det gamle Jerusalem; og de skulde ikke mere beskæmmes, indtil Enden kommer, naar Jorden skal forgaa (M. B. Side 719.).

Jesus Kristus besøgte Nephiterne i Nordamerika kort efter sin Opstandelse, og blandt andre Ting sagde: „Og se dette Folk vil jeg grundfæste i dette Land, til at opfylde den Pagt, som jeg gjorde med eders Fader Jakob; og det skal blive et nyt Jerusalem. Og Himmelsens Kræfter skulde være midt iblandt dette Folk; ja, jeg vil endog være midt iblandt eder.“ Endvidere forudsagde vor Frelser, som tidligere bemærket, at Hedningerne, dersom de vilde omvende dem fra deres Synder og ikke forhærde deres Hjerter, skulde komme under Forjættelsen, og saa Del i at bygge en Stad, der skulde kaldes det Nye Jerusalem.

Jarediten Ether og Johannes den Aabenbarer, hvis Levetid der var mer end seks hundrede Aar imellem, og som profeterede i to forskellige Verdensdele, saa hver for sig det nye Jerusalem komme ned af Himmelen, „beredt som en Brud, smykket for sin Brudgom“, siger den jødiske Profet. Vi have allerede omtalt Enoks Zion, en Stad der en Gang stod paa det nordamerikanske Fastland, og hvis Befolkning var saa retfærdig, at den ogsaa blev kaldt Zion, „fordi de vare af eet Hjerter og eet Sind“. Tilligemed Patriarken, deres Leder, bleve de optagne fra Jorden, eller som vi læse, „det skete, at Zion fandtes ikke, thi Gud tog den op til sit eget Skød; og fra den Dag sagdes der: Zion er flygtet“. Men førend denne Begivenhed fandt Sted, havde Gud aabenbaret til Enok sine Hensigter angaaende Mennekeheden, endog ned til de sidste Tider. Store Begivenheder skulde betegne de sidste Dage. De udvalgte skulde indsamles fra Jordens fire Hjørner til et Sted beredt for dem. Herrens Tabernakel skal opbygges der, og Stedet „skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem“. Da skal Enok og hans Folk komme tilbage til Jorden og møde de forsamlede udvalgte paa et helligt Sted.

Vi have set, at Navnene Zion og det nye Jerusalem bruges ensbetydende, og ligeledes at retfærdige Folk saavel som hellige Steder benævnes med Navnet Zion; thi efter Herrens specielle Forklaring betyder Ordet „Zion“ for ham „de rene af Hjerter“. Kirken i vor Tid lærer, at det Nye Jerusalem, som Johannes og ligeledes Profeten Ether saa

nedstigende udaf Himmelen i Herlighed, er Tilbagekomsten af Enok med sit retfærdige Folk; og at Enoks Zion og det nye Zion, eller de forsamlede udvalgte paa det vestlige Fastland, ville blive til eet Folk.

Mormons Bog forudsiger nøjagtigt Zions Oprettelse paa det vestlige Kontinent; men dets bestemte Beliggenhed blev ikke aabenbaret, indtil Præstedømmet var bleven gengivet i denne Uddeling. I 1831 gav Herren sin Kirkes Eldster denne Befaling: „Gaar hen i de vestlige Lande, opfordrer Indvaanerne til at omvende sig, og saafremt de omvende sig, da opbygger Menigheder for mig, og samler med eet Hjerte og eet Sind eders Rigdomme, at I kunne købe en Ejendom, som her efter skal bestemmes eder, og den skal kaldes det „Nye Jerusalem“, et Fredsland, en Tilflugtsstad, et Sikkerhedssted for den Allershøjstes Hellige. Og Herrens Herlighed skal være der, og Herrens Rædsel skal ogsaa være der, saa at de ugudelige ikke skulle komme dertil, og den skal kaldes Zion.“

„Senere Aabenbarelser kaldte Kirkens Eldster til at samles i den vestlige Del af Missouri-Staten, og bestemte dette Sted til at være et udvalgt Land, og helliget til et Indsamlingssted for de Hellige: „Derfor er dette Forjættelsens Land og Stedet til Zions Stad“. Vhen Independence blev nævnt som Midtpunktet, og Grunden hvorpaa Templet skulde opføres blev ligeledes bestemt, og de Hellige blev raadet til at købe sig Ejendomme der, paa det at de maatte erholde det til en evig Ejendom. Den 3die August 1831 blev Tempelgrunden med Højtidelighed indviet af Profeten Joseph Smith og hans nærmeste Naarværende af det hellige Præstedømme. Landet trindt omkring blev ogsaa indviet, paa det at det maatte være et Indsamlingssted for Guds Folk.

Saaledes er de Sidste-Dages Helliges Tro, og saadan er Kirkens Lære; men den Plan, at opbygge Zion der, er endnu ikke bleven fuldbyrdet. De Hellige kom ikke straks i Besiddelse af det Land, der blev dem lovet som en evig Arv. Ja, ligesom der henrandt mange Aar imellem Herrens Forjættelse til Israæl i forrige Dage, om at Kanaan skulde blive deres Arveland, og den Tid, da de tog det i Besiddelse — de mange Aar Folket gennemgik store Møjsommeligheder og Sorg som en Forberedelse paa Løftets Opfyldelse — saaledes ere i disse sidste Dage Herrens Hensigter udsatte, medens Folket helliger sig og gør sig værdig til denne store Betsignelse, samt bereder sig for de store Ansvar, der medfølge. Imidlertid indsamle de oprigtige af Hjerte sig til Klippebjærgenes Dale; og her oppe i Bjærgene, ophøjet over Højene, ere Templer blevne opførte, og af alle Nationer samle de sig her; men Zion vil engang blive bygget paa det udvalgte Sted, og skal ikke flyttes ud af sin Plads; de rene af Hjerte skal vende tilbage „med Frydefang og evig Glæde, til at opbygge Zions øde Steder“. Fortsættes.)

Den 1ste Juli 1900.

Guds Faderforhold til Menneskene.

Guds Faderforhold, saaledes som de Sidste-Dages Hellige forstaa det, anses af mange som en Vanhelligelse, og latterliggøres af andre; men de, som betragte Spørgsmaalet fra denne Side, kunne kun være saadanne, som ikke have sammenlignet vore Anskuelser med hvad, den hellige Skrift lærer os, eller dem, hvis aandelige Synsevne er bleven for-dærvet af falske teologiske Teorier, der have sit Udspring i saadannes Hjerne, som have tilfidesat den Mand, hvorved den hellige Skrift blev skreven, og ved hvilken man skulde kende, om Lærdommen var af Gud eller af Mennesker.

De Sidste-Dages Hellige tro denne Lærdom, ikke som noget der er mystisk eller ufatteligt, men som noget virkelig; og dersom der er noget i den hellige Skrift, som er mere udtrykkelig erklæret, end noget andet, da er det den Sandhed, at Gud ikke er noget mystisk Væsen, aldeles ulig Mennesket, men en kærlig Fader i Ordets fulde Betydning; og at han har alle de Egenstaber, man finder hos Mennesket, men i den højeste Grad af Fuldkommenhed, ja, som langt overgaar det jordiske Menneskes Faaetevne eller Begreb.

Ja, endog før Mennesket blev sat paa Jorden, sagde Gud: „Fader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse;“ og dernæst læse vi: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem.“ Det synes at have været hans Hensigt at lade Menneskene vide, endog fra Begyndelsen af, at han var af Stikkelse som et Menneske med alle de Dele, hvoraf Legemet bestaar. I Lukas tredie Kapitel finde vi Jesu Slægtregister sporet fra Joseph til Adam, og i det 37te Vers slutter han saaledes: „Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.“ Man kunde næppe tænke sig, at disse Beretninger skulde forstaas bogstavelig lige til de sidste Ord, og at disse saa skulde anses som figurlig Tale. Hvad Hensigt kunde der være med at sige, at Adam var Guds Søn, dersom dette ikke mente samme Faderforhold som alle de andre? Der er ingen Afbrydelse i Beretningen, som kan antyde, at det ikke skulde forstaas lige saa bogstaveligt som alle de øvrige. Paulus siger i Brevet til Ebræerne (12, 9.): „Have vi tilmed haft vore kædelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være den Mandernes Fader underdanige og leve?“

Da Marie Magdalene gik hen til Graven, og Jesus viste sig for hende, sendte han Bud til sine Disciple, med hvilket han vistnok havde

til Hensigt at indstærpe dem Guds Faderforhold og Kristi Broderskab. Han sagde: „Gaa til mine Brødre, og sig til dem, jeg farer op til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud“.

Vi læse (1. Joh. 3, 2.): „I elskelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige“.

Romerbrevets ottende Kapitel hentyder umisforstaaelig til Guds Faderforhold og Kristi Broderskab til Menneskene. I Kapitlets 29de Vers siger Paulus: „Thi hvilke han forud kendte, dem haver han og forud beskiftet, at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skal være den førstesødte blandt mange Brødre. I det samme Kapitels 16de og 17de Vers læse vi: „Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn; men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, men Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi og skulle herliggøres med ham“.

Hvad er nu denne Arveret, som er lovet de trofaste? Dette finde vi tilbøielig besvaret i Lukas (12, 32.) „Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er eders Fader behageligt, at give eder Riget“. Til Kristus „er al Magten givet i Himlen og paa Jorden“. Da skulle alle, som ere hans Medarvinger, arve denne samme Magt. Arvingerne til en Formue arve alt, hvad der tilhører Faderen; saaledes maa ogsaa Guds Arvinger arve alt, hvad han ejer: al Herlighed, Kundskab, Visdom, Kærlighed, Retfærdighed og Barmhjertighed, ja enhver af Faderens fuldkomne Egenskaber. Thi Jesus sagde: Derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i Himlene, er fuldkommen“. Dersom dette var umuligt, vilde det være en meget uforvarlig Befaling at give Disciplene. Alle disse Ting kunne opnaas af utallige Millioner uden at formindske eller udtømme Kilden, hvorfra de komme, og uden at formindske Gud, vor Faders Herlighed og Magt, thi det vilde hellere, om muligt, forøge den. Det er ligesom at tænde eet Lys ved et andet, som brænder i et Bærelse; det gør ikke det første Lys svagere, men hvert Lys, som saaledes tændes, forøger Belysningen, indtil hele Bærelset er fuldstændigt belyst. Paa samme Vis kunne vi tænke os Herrens Magt og Herlighed forøget ved, at utallige Skarer af hans Børn blive ham fuldkommen lydige og underdanige, samt blive som een med ham i Hensigt og Villie, ligesom vor Herre og Frelser, Jesum Kristus. (A. W. i „Imp. Era.“)

Afsløsning. Følgende Uldster løses fra deres Misionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære i Zion: Jeppe P. Monson, Nels Monson, L. P. Nielsen, John S. Quist, Gustaf Johnson, Charles E. Forsberg, A. S. Nielsen og Torben S. Torbensen.

Jubilæumsmodet i København.

Den 14de Juni afholdt de Sidste-Dages Hellige i København et Jubilæumsmøde over Evangeliets Indførelse i Skandinavien. Mødet begyndtes om Aftenen Kl. 8 i de Helliges Forsamlingslokale, hvilket var smykket med Blomster og Grønt, og hvor man ligeledes fandt anbragt et Livsbillede af Apostelen Crastus Snow, til hvem det store og vigtige Hverv var anbeforet, at forkynde, i Forening med sine tre Medhjælpere, Jesu Kristi sande og uforsfættede Evangelium, og oprette en Gren af Herrens store Sidste-Dages Bærk i Skandinavien for halvtredstindstyve Aar siden. De Hellige og mange fremmede vare tilstede betids og fyldte Salen. De syntes at være i Forvejen beredte paa at have en glædelig Tid tilsammen, og især kunde man kende i de Helliges glade Ansigter, og føle i deres hjertelige Haandtag, det ejendommelige ved dette Folks Broderskab, en Kærlighed, der kun fødes af Evangeliets Aand og af en fælles Attraa efter at tjene Herren. En Del af Uldsterne fra de nærmeste Grene udenfor Staden vare ligeledes tilstede.

Bed Mødets Begyndelse bekendtgjorde Præsident Thomsen, at et godt Program var ham i Hænde for at udføres, og lovede de tilstedeværende, at hvad de havde i Bente var vel værd Umagen at komme sammen for. Salmen Nr. 268 blev nu affungen af det tilstedeværende Sangkor af Hellige, hvorefter der opsendtes Bøn af Uldste N. J. Nielsen, Koret's Leder. Dernæst blev Sangen Nr. 269, „Gav Tak for Profeten, du sendte,“ affungen. Programmets næste Nummer var en Tale af Præsident Andreas Petersen, der i Begyndelsen yttrede sig i Paaskønnelse af en behagelig Sal fyldt med gode Folk, der have samlet sig for at kaste et flygtigt Blik over det forbigangne i de sidstforløbne 50 Aar. Dette behagelige Skue af glade Ansigter, der tydelig udtalte en vis Tilfredshed i deres Stilling overfor Herren og for hverandre, saavel som den yndige Duft og smukke Syn af Blomster, i hvis Omgivelse han stod, blev hentydet til af Taleren, og gjorde meget til den gode Følelse, enhver for sig fandt ved at lytte til og se paa, hvad der foregik. Han fandt sig snart i sine Bemærkninger 50 Aar tilbage i Tiden, og ledede sine Tilhøreres Tanker hen i Betragtning af de første fire Missionærens Ankomst til København fra Utah, som Herrens udvalgte Sendebud, der havde vist sig villige til at forlade Fader, Moder, Slægt og Venner, Hustru og Børn, Hus og Hjem, ene og alene for at tjene Herren og deres Medmennesker, til hvilke Gud vilde sende dem. Disse fire Uldster vare nemlig: Crastus Snow, en af Jesu Kristi Apostle i de sidste Dage, John E. Forsgren, George B. Dykes og Peter D. Hansen. Nogle af disse første Missionserfaringer bleve berørte, og Taleren skred fremad med at give adskillige Skildringer af Bærkets Fremgang i de forskellige Dele af Skandinavien, tilligemed en Del statistiske Angivelser dertil hen-

hørende. Efter at have foregivet mange interessante Tal i Forbindelse med dette herlige Værk, viste han, hvad Udfaldet af det for et halvt Aarhundrede siden paabegyndte Arbejde var blevet, og fuld af sin vanlige Begejstring over Værkets Storhed fremlagde han klarligen, hvorledes Herren paa en kraftig og synlig Maade havde styret sit Riges Anliggender og holdt et vaagent Øje over sit Folk indtil denne Dag. Værket har aldrig været standset af nogen som helst Modstand, men gaar endnu for sig i mange Dele af Verden. Han saa nu med Forventning ned i Tiden paa hvad, der herefter skal ske, baade paa det, som glæder og fryder de Hellige, og hvad der er uheldigt og hjerte-rørende at betragte, nemlig de Straffedomme, der vil komme over de ulydige. Det var hans Ønske, at mange af Nordens gode og oprigtige Sønner og Døtre maatte komme til en rigtig Forstaaelse om hvad, de burde gøre for at behage deres Gud, saa at de med de Hellige maa blive stiftede til at deltage i de forjættede Velsignelser.

Koret sang en Salme, hvorefter Eldste J. Christensen oplæste et af ham forfattet Digt i Anledning af Jubilæumsdagen (se Side 207.), og til-lige gjorde nogle faa Bemærkninger. En Salme blev affungen af Sang-koret, hvorefter Søster Jenny Mortensen vidnede om det herlige Værks Guddommelighed, som hun var meddelagtig i, nemlig Guds Riges Ud-bredelse paa Jorden og Zions Opbyggelse i Klippebjergenes fredelige Dale. Dernæst afslagde ogsaa Søster Bodil Jensen sit Vidnesbyrd om disse Ting, og opmuntrede de unge til at besøge deres Ungdomsmøder, der holdes i Salen hver anden Uge til Belærelse og Opmuntring. Hun følte sig glad og tilfreds over at være en Sidste-Dages Hellig, om det end ikke er populært iblandt Menneffene. Præsident Thomsen gjorde nogle Bemærkninger om, at det var for at vise Herren Udydighed at vi havde annammet Evangeliet, hvilket han bevidnede at have gjort ham meget godt. Han kunde her i Danmark møde nogle af hans gamle Skolekammerater, der nu vare stillede i meget trange Kaar, og i Sammenligning med hvilke han kunde se, hvor meget han havde at takke Herren for, som havde saa rigelig velsignet ham. Havde han ikke an-nammet Evangeliet, vilde han muligvis have været blandt dem, der maa arbejde om Søndagen saavel som Hverdagen, eller kanske iblandt dem, der sidde i Kroen ved Drikkebordet, eller som ikke bryde sig om Gud eller hvad der er helligt. „Evangeliet har gjort meget for det skandi-naviske Folk“. Han holdt det for en Gæve, at være kaldet til at være en Herrens Tjener. Han henførte til den megen Møje, hvormed Mis-sionærerne den Gang rejste bort fra Familie, Hus og Hjem uden at for-vente nogen Løn derfor af Menneffer, men kun stolende paa Gud for Belønningen. Frugten af deres Arbejde har været god, mange ere blevne lykkelige og have gjort Fremgang. Selv udvandrede han til Amerika i Træsto, og sov om Natten mange Gange paa Jorden med den blaa Himmel som Tag. Det var ham ikke et Spørgsmaal om at blive rig.

Folket i Utah vare ikke i Velstand den Gang som nu. Han forlod sin Faders Hus for Evangeliets Skyld, men fandt i Zion mange gode Fædre og Mødre iblandt Guds Folk; han fik selv Hus og Hjem, Hustru og Børn og ønskede at opdrage dem til Herrens Tjeneste. Alt dette havde Evangeliet gjort for ham, og han havde set Daarlighed i mangt et Hjem, før Evangeliet fandt Indpas deri; men da blev der Glæde, hvor før var Sorg, og senere Velstand, hvor der kun var Fattigdom, alt formedelst Guds Betsignelser over sit Folk.

Evangeliet oplyser os og giver os Styrke til at imødekomme Modgang og Forsølgelser. Sluttelig opmuntrede han i sin Tale de Hellige til Trofasthed til Herren, og udpegede de store Betsignelser vi da have i Vente; han ønskede, at de tilstedeværende fremmede vilde komme ved andre Lejligheder, besøge vore Møder og blive bekendt med os fra den rette Side, og deltage med os i at virke for Herrens Sag.

Koret sang nu den yndige Sang: „Førend Solnedgang“, hvorefter Taksigelse til Herren endte dette behagelige Møde. Søster M. Humbles dejlige Orgelmusik var ved denne Lejlighed, som altid, paastønnet.

F. Christensen. Skriver.

Hensigten med Evangeliets Forkyndelse.

(Fra Deseret News.)

En Korrespondent i Weber County drager vor Opmærksomhed hen til visse Bemærkninger, hvilke han siger ofte høres af Uldster, naar de tale til offentlige Forsamlinger. I Stedet for at forklare og kaste Lys paa Jesu Kristi Værdomme, som de antages og forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, angribe de og ofte latterliggøre andre Kirkers Trossætninger. Efter Anmodning desangaaende, give vi gerne vore Anskuelser om en saadan Fremgangsmaade.

Vi undse os ikke for at sige, at vi betragte denne Udsærd som højst upassende; ja, den er endog misbilliget ved Aabenbaring og Befaling fra Herren, hvilket vi kunne læse i Pagtens Bog. Uldsterne ere fra Tid til anden blevne advarede mod at angribe andre Religionsfamsfund. Det er bleven dem vist, at det er dumt at rive andres Huse ned, førend man har beredet dem bedre Boliger. Missionsærerne, som blive sendte ud i Verden, gaa ud som Herrens Sendebud med Fred og Oplysning. De blive ikke beskiftede til at rive Verdens Religionsfamsfund i Stykker, og naar de besatte sig dermed, handle de paa en ufornuftig Maade og imod de Raad og Formaninger, Kirkens Ledere give dem. Der kan være Tilfælde, naar de angribes af sekteriske Fjender, at det kan være nødvendigt at afløre de fejlagtige Værdomme, der tilbydes Verden af de forskellige Sekter for Kristi Lære; men dette kan gøres paa rette Maade i al Venlighed, uden at forsøge at latterliggøre andre oprigtige Menneskers

Religion, eller vække Fjendskab hos dem ved at fremstille dem paa en fornærmelig Maade.

Mormonismen, som dens Modstandere har betitlet Læren, anerkender Sandhedens Værd, ihvor den end findes. Den har ikke til Hensigt at drage bort fra nogen Trosbekendelse, de Sandheder, der monne findes i dem; ej heller paastaar den, at nogen Religion, enten kristelig eller hedenisk, er aldeles uden Sandhed. Dens Formaal er, at forsøge de rigtige Principper, som de forskellige Sekter have antaget, ved at lægge andre større og højere Sandheder til og forene dem med, hvad de i Forvejen have. Naturligvis ville disse komme i Modstrid med de Urigtigheder, Folk have antaget, og derfor ville de have til Følge, at vække Modstand hos saadanne, som ernære sig ved at adsprede og forsvare dem, og ligeledes af dem, der elske Mørke mere end Lys. Men Hensigten med at prædike „dette Riges Evangelium“ er ikke at ødelægge; den er at fremføre Sandheden, og at oplyse og ophøje Menneskene.

Frelseren sagde: „Jeg er ikke kommen at sende Fred, men Sværd“. Men han forklarede dette ved at vise, at de Principper han lærte, vilde sætte Fader imod Søn, og Moder imod Datter, hvilket vilde have til Følge, at „Menneskets Husfolk skulde være hans Fjender“. Dette var fordi nogle af en Familie vilde annamme Sandheden, medens andre af Familien vilde forkaste den. Den samme Tilstand finde vi ofte i Dag. Dog kaldes Jesus „Fredens Konge“. Men den Fred, der kommer ved ham, nyder kun hans Disciple. De, som ikke ere med ham, ere imod ham, og det Fjendskab, der vækkes ved Sandheden, ophidjer Vantroens Børn til at angribe Lysets Børn.

Saaledes har det været fra Begyndelsen, og saaledes vil det vedblive at være indtil Enden. Striden er uundgaaelig. Sandhed og Løgn kunne ikke forenes. Lys og Mørke kæmpe for Herredømmet. Men der burde ikke næres nogen fjendtlig Følelse paa deres Side, som kæmpe for Sandhed. Naar Usandhed og Bedrageri afløres, kommer det an paa den Mand, hvormed Gættet behandles, om det er passende eller ikke. Hævngerrighed er uret. En Uttraa efter at saare og skade andre kommer ikke af Sandhedens Mand. Det er ret at forsvare sand Lærdom og sejre over Løgn, men Formaalet maa være at gavne, ikke skade vore Medmennesker. Vore offentlige Talere burde søge at fremstille Kirkens Lærdomme i den samme Mand, hvori de ere bleve aabenbarede; at udlægge, forklare og bevidne, hellere end at angribe. Og naar det gøres nødvendigt at modbevise den nyere Kristendoms Bildfarelser og Fejlagtigheder, skulde vi være meget forsigtige, ikke at bruge Sphidighed eller fornærmende Ord, men forkynde Ordet i Guds Mandts Kraft og med Udtryffelighed, til Nytte, Belærelse og Frelse for dem, som lytte dertil. Dette er overensstemmende med de Instruktser, Kirkens Ledere altid give, og med Herrens Aabenbarelser til de Sidste-Dages Hellige.

Betragtning af Jesu Barndom.

Om Jesu Barndom fortæller det Nye Testamente os kun lidet, skønt en Beretning derom vilde være af største Interesse for enhver, der tror ham at være Guds Søn, Verdens Frelser. Hans Forældre havde Englebesøg bebudende hans Komme til Verden. Hans Fødsel blev bebudet Hyrderne paa Marken og ligeledes andre Hellige ved Englebesøg. Hans Fødsel beskrives i Korthed af Evangelisterne, som ogsaa hans Vortførsel til Egypten for at undgaa at blive dræbt samt hans Tilbagebringen til Nazareth efter Kong Herodes' Død. Her afbrydes hans Levedsløb, indtil han i sin tolvaars Alder findes i Jerusalem med sine Forældre ved Paaskehøjtiden efter Sædvane. Man formoder, at han hvert Aar havde været der med Forældrene, og havde fundet Behag i at høre de gamle Profetier og den jødiske Historie læst og forklaret — hvilke ikke den Gang vare samlede til een Bog og ikke vare i manges Hænder. I Betragtning af den store Mission, der forelaa ham, kan man slutte, at Gud ikke alene holdt hans Liv i Varetægt, men tillige gjorde særdeles Omsorg for hans Lands Udvikling og Uddannelse. Uden Tvivl har Jesus allerede som Barn haft mange Englebesøg og Aabenbarelser i Syner og Drømme, hvilke han meddelte sin kærlige og fortrolige Moder, der selv kendte Herren, og tilbøds sin Søns Mission. Disse Ting have fra Tid til anden gjort kraftige og lærerige Indtryk paa hans Sind. Hans Moder har ikke holdt hemmelig for ham hendes Bebudelser, men har tidlig fortalt og lært ham, hvad hun selv kendte baade med Hensyn til hans egen Fremtid og Johannes'. Gud har tidlig opklaret hans Sind og fyldt ham med Himmelens Lys og Rundsab, samt stærket ham den Helligaand i rigt Maal til Vejledning, thi vi lære af Skriften, at han var uden Synd. Uden Guds særdeles Beskyttelse over ham, vilde Satan have ledet ham paa Afveje i hans Barndom, og brugt al sin Magt til at forhindre Frelsens Plan, hvilket ses af de Fristelser, han søgte at lede Frelseren i, da han fastede i Ørkenen. Ved Tolvaarsalderen finde vi Jesus hengiven til at holde Samkvem med de skriftkloge og kyndige i Templet, hvor han interesserede sig i at høre deres Anskuelser og Fortolkninger af de gamle Profetier, og hvor han fandt nogle af disse ganske urigtigt opfattede overfor den Rundsab, han havde erholdt af sin Fader, vilde han søge at vise dem til Rette. Derfor forundrede de sig over hans Spørgsmaal og Svar. Af hans Svar til sine Forældre paa det Spørgsmaal: „Søn, hvi gjorde du os saadant?“ hvortil han svarede: „Vidste I ikke at mig bør at være i min Faders Gerning,“ ses, at han allerede den Gang forstod, at han havde en Mission at udføre for sin himmelske Fader. Vi forestille os ham som en særdeles begavet, velopdragen og elskværdig lille Fødedreng.

Til de Helliges Mindefest i Norden.

Se Nordens Folk — af Bantros Baand besnæret,
 Forblindede for Gud og Jesum Krist,
 Beroliget ved Kunst og Præstelist —
 I tusindaarig Mørke havde været.
 Ej talede der nogen Guds Profet,
 Ej Engle sig lod se, ej heller høre,
 Thi Bantros Taage overalt var spredt,
 Og blinde af de blinde lod sig føre.

Den Lære, Herren og Apostle lærte —
 Det Evangelium, de spredte ud —
 Den Tro, som var i Kraft hos Gud —
 Som giver Haab, som lindrer Sorg og Smerte,
 Ej fandtes mer i Praksis — kun i Ord,
 Der maatte ej forstaaes, som det var strebet.
 At Frelse ej paa Gerninger beror,
 Var Folkets Tro — det deres Haab var blevet.

Se! Sandheds Fjende med sin Magtes Skarer
 Ved Svig og List vandt Mænd i Tusindtal,
 Hvis Hjertens Lygt var Rigdom Være, Pral,
 Og Folket fangen blev i disses Snarer.
 Paa mange Maader dyrkede man Gud —
 Hver tænkte sig en salig Ro at eje;
 Guds Ord paa mange Maader lagdes ud —
 Folk drog mod Graven hen ad mange Veje.

* * *

Mens Verden lod i Taage sig indhulle,
 Et Lys brød frem en Foraarsmorgen støn;
 Fra Himlen kom Gud Fader med sin Søn
 Og oplod Himlens Dør og Kundskabs Kilde.
 En Ungling bad om Kundskab og blev hørt,
 Modtog af Himlen Lys og lod sig lære
 Af Herrens Sendebud, og nu blev ført
 Paa Livets Vej, en Guds Profet at være.

Guds Rige snart paa Jorden blev oprettet,
 Og som den „lille Sten“ det rullede frem;
 Det Glæde bragte mangt et fattigt Hjem —
 Ja Livets Ord har Livets Værde lettet.

Til gamle Nord kom Bud fra Zions Land,
 At Himlens Gud igen sin Røst lod høre,
 Og kalder paa hver Kvinde og hver Mand,
 At lade sig paa Herrens Veje føre.

Se! fire Mænd paa mæssom Rejse fare —
 Fra Hjem og alt, som er i Livet kært —
 Fra Hustru, Børn og dem, de have lært .
 At satte højt, at elske og forsvare.
 De drage ud med Kærlighed i Barm
 Til fremmed Ryst, fjærnt over mange Blande,
 Frit stolende paa Herrens stærke Arm —
 De bragte Himlens Lys til Nordens Blande.

Halvhundred Aar har Tiden lagt tilbage,
 Og mange Tusinde sig vendte om
 Til Tro paa Gud, og ud af Mørke kom —
 Nu fryde sig i Lyset bedre Dage.
 I Zions Land der samler sig et Folk,
 At bo og bygge der i stønne Dale,
 Hvor Guds Profet er kendt som Herrens Tolk,
 Og hvor Apostle Herrens Raad udtale.

Hvert Hjerte lad sig hæve mod det Høje
 Og juble til Guds Ære, Lov og Pris,
 Som sine Børn udførte skarevis
 Igennem Trængslens Jld — med vaagent Øje —
 Til Josephs Arveland i fjærne Vest
 Hvor Bjærge højt de Hellige omhegne —
 Hvor Herrens Børn nu aarlig holde Fæst,
 Og Fred og Velstand hersker alle Begne.

F. C.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementpris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

I n d h o l d.

Tale af Matthias F. Cowley . . . 194 De Sidste-Dages Helliges Tro . . . 196 Red. Bem.: Guds Faderforhold til Men- nestene 200 Afløsning 201	Jubileumsrådet i København . . . 202 Hensigten med Evangeliets For- kyndelse 204 Betragtning af Jesu Barndom . . . 206 Til de Helliges Mindefest i Norden 207
--	---

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peter sen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trukt hos F. E. Bording (B. Peter sen).